

Sopbilar, slängkyssar och vänskap

"hat's what friends are for..."", sjöng Dionne Warwick. Om du undrar vad vänner är till för, så kan jag berätta att riktiga vänner är som schweiziska arméknivar. Man kan ha dem till nästan allt och de är outhärliga i nödsituationer. Men hur får man vänner? Var hittar man dem?

Idag talas det mycket om ofrivillig ensamhet. Att möjligheterna till mänskliga kontakter minskar, medan tekniken växer över våra huvuden. Det är inte alltid så lätt att nå fram till andra människor.

GENOM VÅR dotter Claudia har vi fått nya vänner på det mest oväntade sätt. Hon verkar ha förmåga att hitta direkt in till andra människors hjärtan. Nej, jag säger inte att alla som har en intellektuell funktionsnedsättning bara är gulliga och jämt delar ut kramar till höger och vänster. För så är det förstås inte. Hon blir arg precis som alla andra. Och glad eller besviken och sur. Men hon har en sorts direkthet i sina känslor och sitt sätt att visa dem, som jag kan bli lite avundsjuk på. Som "normalstörd"

” Saftblandaren på taket gjorde extra blinkningar. Det tutades och vinkades. Sopbilen körde till och med bonusvarv förbi kvarteret.

ILLUSTRATION: ERIK DOMELLÖF

verkar det som om jag lägger ett filter på det jag vågar visa för andra. Jag tror att hennes äkthet lyser igenom så att det hon gör och den hon är, verkligen blir trovärdigt. Då inbjuds andra att sänka sin gard, och visa äkta känslor.

CLAUDIA ÄLSKAR SOPBILAR. Det är nog det bästa som finns. För ett tag sedan började ett nytt företag sköta sophämtningen hos oss och deras körschema passade precis med våra frukosttider. När sopbilen kom stod Claudia i fönstret, vinkade och hopade jämfota av glädje. Efter några veckor började sopbilen besvara hennes glädjetrynningar. Saftblandaren på taket gjorde extra blinkningar. Det tutades och vinkades. Sopbilen körde till och med bonusvarv förbi kvarteret.

Lyckan var total! Claudia viftade och gav slängkyssar varje fredagsmorgon när de passerade. Säkert blir många människor glada över att få sin soptunna tömd, men sådant här jubel hade de nog inte mött förut.

En dag ringde det på dörren. Det var sopåkarna som berättade att de fått nytt distrikt och inte skulle köra hos oss längre. De undrade om de fick komma och lämna en present nästa vecka, som var sista turen förbi oss. Om de fick lämna en present?? Vilken fråga! Veckan efter utbyttes paket och i Claudias rum finns nu ett inramat fotografi på sopbilen och de båda sop-

åkarna, med texten "Vi kommer att sakna dig!"

HUR BÄR HON SIG AT? Hon som nästan helt saknar talat språk. Det verkar finnas en ordlös kommunikation från hjärta till hjärta, som inte måste gå via intellektet. Det är som om hon inte behöver upprätthålla den där fasaden som så många av oss andra bär på. De känslor som hon har, är de som syns och de är att lita på.

Jag tror att Claudia är något på spåren. Jag tror att man kan få vänner, helt enkelt genom att vara sig själv. Vad tror du? ● **Helena Schramm Hedelin**

Epilog: En av sopåkarna kommer fortfarande förbi ibland, för att hälsa på och fika tillsammans med oss.